

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45

1015

Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítése

Ügyszám: IV/930-1/2016

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/930-2/2016
Érkezett:	2016 JÚL 05.
Példány:	1
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda: 5	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására az alkotmányjogi panaszomat az alábbiak szerint egészítem ki.

Álláspontom szerint azon jogintézmény létrejötte, mely az alkotmányjogi panaszom alapját képezi nevezetesen a

„Nem létező szervezet örök időkre szóló törölhetetlen vezetékJoga”

önmagában is jogi nonszensz, tehát ennek vizsgálata a Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (továbbiakban: Abtv.) 27-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.Kpk.50.017/2016/6. számú közigazgatási végzése az Alaptörvényben biztosított jogaim közül sérti a XIII. cikk (1) bekezdését a tulajdonhoz való jogomat, a II. cikket az emberi méltóságomat, a XV. cikket a diszkrimináció tilalmát, a XXIV. cikk (1) (2) bekezdését a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogomat, a XXVIII. cikk (1) bekezdését a tisztességes eljáráshoz való jogomat. Ezen sérelmek miatt kérem ezen végzés megsemmisítését.

A tulajdonhoz való jogom sérelme:

Az Alaptörvény XIII. cikk szerint (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

Az ingatlanomra bejegyzett nem létező szervezet – pontos név és cím a panaszbeadványomban – szolgalmi joga (vezetékJog) a tulajdonomhoz való jogom korlátozása, hiszen olyan szolgálommal terhelt meg, mely az ingatlanom fejlesztése, rendeltetésszerű használata, értékesítése stb. esetére olyan kötöttséget jelent, mely nagymértékben megnehezíti annak az Alaptörvényben deklarált gyakorlását. Tekintettel arra, hogy soha nem létező (meg sem született, létre se jött) szervezet (jogi személy) rendelkezik szolgalmi joggal, így bármilyen ingatlanfejlesztési esetben ezen szervezet nyilatkozatát be kell szereznem, ami olyan mértékű többletterhet jelent, mely elfogadhatatlan. Soha nem létezett/létező szervezettől semmilyen tartalmú nyilatkozat nem szerezhető be. De ezen bejegyzés az ingatlan értékének a csökkenését

is jelenti, egyrészt azért, mert olyan szolgalmi jog van bejegyezve, mely soha nem létező szervezet nevére szól, másrészt, mert a közhiteles nyilvántartás valótlan adatot tartalmaz, mely miatt az ingatlanom tulajdoni lapja rendezetlen viszonyokat mutat. Mindennek az előidézője a magyar állam. Álláspontom szerint a jogsérelmem helyrehozása is a magyar állam feladata.

Tisztában vagyok az Alaptörvény XIII. cikkében megfogalmazottakkal, mely szerint a tulajdon társadalmi felelősséggel jár, ugyanakkor a tulajdonom használatának olyan szolgalmi joggal való korlátozása, mely soha nem létező szervezet javára szól, nem tekinthető a társadalmi felelősség körébe tartozónak, hiszen nem létező szervezet semmilyen társadalmi érdeket nem képviselhet.

Az Alaptörvény XIII. cikke a tulajdonhoz való jog főszabályaként negatív jellegű, tartalmilag tartózkodási kötelezettséget megfogalmazó – az állam beavatkozását elhárító – parancs, amely a tulajdonhoz való jogból fakadó jogi helyzet zavartalan fennállását és élvezetét garantálja. A tulajdonhoz való jog minimálisan annyit jelent, hogy az állam alapvetően és főszabályként tartózkodjék az alapjog alanyának tulajdonosi pozíciójába való behatolástól. A tulajdonhoz való jog korlátokat állít az államnak a tulajdonosokat érintő cselekvése útjába. Ebből következően az állam nevében eljáró földhivatal megsértette a tulajdonhoz való jogomat, amikor soha nem létező szervezet javára jegyzett be szolgalmi jogot. Nem valósult meg az alapjog garanciális biztosítása sem, hiszen a tulajdonjogom korlátozása az alkotmányjogi kereteket elhagyva valósult meg.

Az Alkotmánybíróság az alapjog korlátozása körében kialakította az alapjogi teszteket. Ezek között szerepel a **szükségességi-arányossági teszt**, amely szerint az állam akkor folyamodhat az alapjog-korlátozás eszközeihez, ha másik alapjog védelme vagy érvényesülése, egyéb alkotmányos cél védelme másként nem érhető el, és csak feltétlenül szükséges mértékben korlátozható. Alkotmányos a korlátozás, ha nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik, elkerülhetetlen, kényszerítő okkal történik, súlya a cél fontosságával arányos és az okozott sérelmek enyhítésére garanciák állnak rendelkezésre. Mindezekből megállapítható, hogy soha nem létező szervezet javára semmilyen szükséges és arányos korlátozás nem fogadható el, hiszen a nem létező nem lehet jogképes, jogok és kötelezettségek alanya nem lehet.

Az Alkotmánybíróság speciális **közérdekűségi tesztet** is alkalmaz olyan esetekben, ahol az állami beavatkozás az általánosnál szélesebb körben megengedett. A korlátozás alkotmányos, ha a beavatkozás a közérdek miatt indokolt, és a közérdekű megoldás más alapjogot nem sért. A közérdekűségi teszt eredménye sem vezethet alkotmányos korlátozásra a jelen esetben, hiszen soha nem létező szervezet konkretizálható közérdeket nem testesíthet meg. Ugyanakkor éppen az ellenkezője valósult meg akkor, amikor a nem létező szervezet bejegyzett jogának törlése elmaradt, hiszen a közérdek éppen azt kívánja meg, hogy az ingatlan-nyilvántartás valós tartalmú adatokat tartalmazzon.

Az emberi méltóságom megsértése:

Az Alaptörvény II. cikk szerint: Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy Magyarország független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság többször megerősítette azt a tételt, miszerint: „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam – s elsősorban a jogalkotó – köteleességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is”.

Az Alkotmánybíróság döntéseiben felhívta a figyelmet, hogy a jogállamiságnak számos összetevője van, a jogállamiság elvéből adódó egyik legfontosabb alapkövetelmény, hogy „a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket” (56/1991.(XI.8.) AB határozat).

A jogállamiság elve, a jogbiztonság követelménye és a jogorvoslathoz való jog szoros kapcsolatban áll egymással. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése értelmében alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog immanens tartalmát képezi, hogy az érdemi határozatokkal szemben más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz lehet fordulni. A jogorvoslathoz való jog tényleges érvényesüléséhez a „jogorvoslás” lehetősége is szükséges, vagyis az, hogy a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát. A jogorvoslathoz való jognak az Alaptörvényben garantált alapvető joga a rendes jogorvoslatra vonatkozik.

A tisztességes eljáráshoz való jog az emberi méltósághoz való jogból is levezethető olyan alapvető jog, amely szoros kapcsolatban áll az egyenlőséghez való jog egyes elemeiből eredő elvárásokkal is. Ezek közül az egyenlő méltóságú személyként történő egyenlő bánásmódot, az egyenlőként kezelést kell érteni. A tisztességes eljárás azonban ezen kívül számos elvárást is felölel: olyan jogalkalmazói eljárást foglal magában, ami a materiális jogállam értékrendjének megfelelő, a demokratikus alkotmányfejlődés során kikristályosodott alapelvek és szabályok alapján zajlik. A tisztességes eljárás a jogbiztonság elvéhez hasonlóan olyan szabály, ami önálló alkotmányjogi normaként érvényesül, tehát nem csupán más előírásokat kiegészítő, járulékos szabály. Mindezek mellett a tisztességes eljárás követelménye minden olyan eljárásra vonatkozik, amelyben valamely természetes vagy jogi személy az állam jogalkalmazói tevékenysége által érintett. Egységes az értelmezési gyakorlat abban, hogy a tisztességes eljárás követelményének a közigazgatási hatósági eljárásban is érvényesülnie kell.

Magyarország Alaptörvényének XXIV. cikk (1) bekezdése már egyértelműen kimondja, hogy „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Ez a cikk az Európai Unió Alapjogi Chartájába foglalt megfelelő ügyintézéshez, a „jó közigazgatáshoz” való jog követelményeként fogalmazza meg a bíróságokon kívül a közigazgatási hatósági eljárásokra vonatkozóan is a tisztességes eljárás követelményét.

A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az Alkotmánybíróság 6/1998. (III. 11.) AB határozata szerint: „a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás 'méltánytalan' vagy 'igazságtalan', avagy 'nem tisztességes'...”.

Az Alkotmánybíróság a 14/2004. (V. 7.) AB határozatában a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó gyakorlatát összegezve megállapította, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye.

A fentiekben megfogalmazott elvek és alkotmánybírósági határozatokban leírtak alapján egyértelműen megállapítható, hogy az emberi méltóságom is sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom mellett. Tekintettel arra, hogy a 2016. május 04. napján kelt alkotmányjogi panaszomban részletesen kifejtettem az Alaptörvény XXIV. cikk (1), (2) bekezdései és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak megsértését, így az alábbiakban az emberi méltóságom sérelmét részletezem. Ismételten hangsúlyozom, hogy 2000-ben a soha nem létező szervezet szolgalmi jogának (vezetékjog) bejegyzéséről semmilyen értesítést nem kaptam az eljáró hatóságtól, így a bejegyzéssel szemben semmilyen jogorvoslattal nem tudtam élni, azzal szemben nem tudtam fellebbezéssel élni. Ez az eljárás azon felül, hogy a tulajdonhoz való jogom olyan korlátozása, melyről nem volt tudomásom, egyben sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat is, hiszen minden jogorvoslati lehetőségtől megfosztott. Ugyanakkor a fenti elvekben megfogalmazottak miatt az emberi méltóságom sérelmét is jelenti, hiszen nem valósult meg az egyenlő méltóságú személyként történő egyenlő bánásmód, az egyenlőként kezelés.

- Az egyenlő méltóságú személyként kezelés sérelme valósult meg akkor is, amikor a 2015-ben kezdeményezett törlési eljárásom során az eljáró hatóság és bíróság olyan okiratokat követelt tőlem, melyről önmaguknak is tudniuk kellett, hogy annak beszerzése lehetetlen. Nevezetesen a soha nem létező szervezet hozzájáruló nyilatkozata a vezetékjog törléséhez.
- Sérült az emberi méltóságom akkor, amikor az általam beszerzett cégbírósági közokirat – a vezetékjog jogosultja nem létezett/létezik – tartalmát nem tekintette az eljáró hatóság és a bíróság a tényállás tisztázásának bizonyítékeként, annak tartalmát a határozatainak meghozatalakor nem vette figyelembe.
- Sérült az emberi méltóságom azon határozatokban megfogalmazottak szerint is, mely szerint a vezetékjog bejegyzésekor nem fellebbeztem meg az akkori határozatot. Mindezt abban a kontextusban értékelte a hatóság és a bíróság, hogy tudatában volt annak, hogy a bejegyzésről 2000-ben semmilyen értesítést nem kaptam, a bejegyzésről nem volt tudomásom.
- Sérült az emberi méltóságom a bírósági eljárásban is, hiszen a felülvizsgálati eljárás nem felülvizsgálat volt, csupán a másodfokú hatóság döntésének helybenhagyása, azaz a „**Nem létező szervezet örök időkre szóló törölhetetlen vezetékjoga**” jogintézmény szentesítése. Maga a felülvizsgálati eljárási végzés indoklási része tartalmazza azon mondatot, mely egyértelműen bizonyítja, hogy a felülvizsgálat nem töltötte be a szerepét, hiszen: „...*kérelmezett a beadványok tartalmából okkal feltételezte, hogy kérelmező*

magát a vezetékJog bejegyzését sérelmezi, amely esetben azonban értelemszerűen más jogalapon, más tartalmú döntés meghozatalának lett volna helye.” Ebből következően a felülvizsgálat a világos és egyértelmű tényállás ellenére téves eredményre jutott, azaz nem volt valóságos felülvizsgálat, nem intézkedett más tartalmú döntés meghozatala iránt vagy az eljáró hatóságot nem kötelezte új eljárás lefolytatására.

A jogorvoslathoz való jog tényleges érvényesüléséhez a „jogorvoslás” lehetősége is szükséges, vagyis az, hogy a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát. Tekintettel arra, hogy a tulajdonomban álló ingatlan tulajdoni lapjára az állam nevében eljáró hatóság valótlan tartalmú bejegyzést – soha nem létező szervezet szolgálmi joga (vezetékJog) – jegyzett fel, így annak törlési kérelmének érdemi vizsgálat nélküli elutasítása a jogorvoslati eljárás során nem tekinthető valóságos jogorvoslatnak, „jogorvoslásnak”. Ebből következően, a hatósági eljárás és az azt követő bírósági felülvizsgálat a kialakult jogi nonszensz miatt sérti a tisztességes eljáráshoz, a tulajdonhoz, az emberi méltósághoz való jogomat.

A diszkrimináció tilalmának megsértése:

Az Alaptörvény XV. cikke szerint: (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

A diszkrimináció tilalmának megsértése következett be akkor, amikor 2000-ben a szolgálmi jogot (vezetékJog) a soha nem létező szervezet nevére az ingatlanom tulajdoni lapjára bejegyezték, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló bejegyzési iratok alapján három ingatlan – [REDACTED] – tekintetében a bejegyzést elutasították, míg két ingatlan esetében – [REDACTED] esetében a vezetékJogot bejegyezték. Ezen eljárásból megállapítható, hogy voltak szomszédos ingatlanok, melyekre bejegyezték, de voltak olyan ingatlanok, melyekre nem jegyezték be szolgálmi jogot (vezetékJogot) a nem létező jogosult javára. A bejegyzési eljárás azon felül, hogy nélkülözött minden hatályos törvényi előírást, még diszkriminatív is volt, hiszen a helyrajzi számon kívül nincs olyan különbség ingatlan és ingatlan között, mely egy vezetékJog bejegyzés szempontjából releváns volna. Ebből következően a tulajdonomban lévő ingatlan [REDACTED] esetében hátrányos megkülönböztetésben részesültem, amely az Alaptörvény szerint tilos. Ez a megkülönböztetés objektív indokkal nem igazolható és sérti az emberi méltóságot. A bíróság ezen körülményt nem vizsgálta, annak ellenére, hogy beadványaimban erre is felhívtam a figyelmet.

Panaszbeadványomban arra is hivatkoztam, hogy a kialakult helyzet, azaz a soha nem létező szervezet szolgálmi joga (vezetékJog) törlésének elmaradása **jogértelmezési, illetve téves jogalkalmazás következménye.**

A közigazgatási hatóság téves jogértelmezése folytán hivatalból nem törölte az általa elkövetett jogsértő bejegyzést, amikor az Inyvtv. 50.§ (4) bekezdésének második mondatát helytelenül értelmezte. „Ha hivatalos eljárás során egyébként észleli, hogy törlésre van

szükség, erről a tényről hivatalos feljegyzést készít, és a törlésről külön határozatot hoz.” Álláspontom szerint a fentiekben kivastagított rész egyértelmű szabályokat tartalmaz. Az „egyébként észleli” kifejezés – a magyar nyelv szerint – minden olyan észlelésre vonatkozik, amely nemcsak az ingatlan-nyilvántartásból, hanem bármilyen más forrásból származhat. Tehát ez az észlelés származhat a meghatalmazottam – ■■■■■■■■■■ – 2015. július 01. napján kelt világos és egyértelmű beadványából, de az „egyébként észleli” kifejezés magába foglalhatja a cégbíróság nyilvántartásának tartalmát is, mely szerint a ■■■■■■■■■■ s ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ soha nem létezett. Amiatt, hogy jogszabály tartalmának helyes értelmezése elmaradt, állt elő a tulajdonhoz való jogom alkotmányos sérelme, továbbá a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogom sérelme.

A bíróság átvette a közigazgatási hatóság jogértelmezését az Inytv. 50.§ (4) bekezdése vonatkozásában, amikor kijelenti, hogy *„Az okirati elvvel, annak elsődlegességével szemben ugyanis egy bejegyzett jog hivatalból – okirat nélkül – történő törlésére csakis akkor kerülhet sor, ha az adott jog megszűnése magából az ingatlan-nyilvántartásból kétségtelenül megállapítható. Ez az Inytv.50.§ (4) bekezdésében szabályozott hivatalból történő törlés mindkét esetének egyaránt feltétele.”* Álláspontom szerint az Inytv 50.§(4) bekezdése a két „ha” szóval kezdődő mondat értelmezéséből következik az, hogy azok nem tartalmaznak konjunktív feltételt, ugyanis az első mondat szerint: „Ha az ingatlanügyi hatóság valamely kérelem, megkeresés elintézése során észleli, hogy valamely jog vagy tény megszűnése az ingatlan-nyilvántartásból kétségtelenül megállapítható, határozatban köteles ennek törléséről is rendelkezni.” Ezen mondat egyértelmű utalást tartalmaz az ingatlan-nyilvántartásra, ellenben a második mondat szerint: „Ha hivatalos eljárás során egyébként észleli, hogy törlésre van szükség, erről a tényről hivatalos feljegyzést készít, és a törlésről külön határozatot hoz.” Ezen mondat viszont az „egyébként észleli” kifejezést használja, mely egyáltalán nem utal az ingatlan-nyilvántartásra. Ha a jogalkotó ezen mondat esetében is csak és kizárólag az ingatlan-nyilvántartásra gondolt volna, akkor nyilván ebben a mondatban is szerepeltette volna az ingatlan-nyilvántartás kifejezést.

Abban az esetben viszont, ha az ingatlan-nyilvántartásban szereplő valótlan adat törlésére az Inytv. keretei között nincs lehetőség – lehetetlen olyan okiratot a törlési kérelemhez csatolni, mely szolgálatom jogosultjától származik annak soha nem léte miatt – akkor a Ket. 3. § (1) (2) szerinti eljárásnak kellett volna bekövetkeznie, hiszen nemcsak a tulajdonhoz való alkotmányos jogom sérült, hanem a közérdek sérelme is megvalósult az állam által, amikor ragaszkodott a valótlan adat ingatlan-nyilvántartásban való szerepeltetéséhez.

Tájékoztatom, hogy panaszbeadványomban szereplő jogszabályi hivatkozásokat a hatósági eljárás valamint a bírósági felülvizsgálat során a beadványaimban szerepeltettem. Sajnálatos módon a panaszomban érintett bírósági végzés többek között nem tartalmazza a Ket. 37.§ (1) bekezdése szerinti tartalom szerinti elbírálással kapcsolatos hivatkozásomra való utalást (melléklet: 2016.02.24), mely szerintem a tisztességes eljárással összefüggő sérelmemet is jelenti, különösen annak fényében, hogy a bíróság indoklásában kifejti „...*kérelmező magát a vezetékJog bejegyzését sérelmezi, amely esetben azonban értelemszerűen más jogalapon, más tartalmú döntés meghozatalának lett volna helye.*” Ebből következően a bírósági felülvizsgálat nem töltötte be a valódi felülvizsgálati feladatát (tartalom szerinti elbírálás), mely a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét eredményezte.

A bíróság azon megállapítása, mely szerint csakis az Inytv 29.§-nak megfelelő okiratok szolgálhatnak ingatlan-nyilvántartási eljárásban bejegyzés – jelen esetben törlés – alapjául

Alaptörvény ellenes, hiszen a fentiekben részletezettek miatt is soha nem létező szervezettől semmilyen tartalmú okirat nem szerezhető be. Tehát lehetetlen feladatra kötelezni engem mint ingatlan tulajdonost minden hatályos jogszabállyal ellentétes, mely miatt sérült az emberi méltóságom mellett a tulajdonhoz, a tisztességes eljáráshoz való jogom.

Panaszbeadványomban hivatkoztam az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 26.§ (1) bekezdésére szerint a bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazására, mely folytán az emberi méltóságom, a tulajdonhoz való jogom sérelme következett be.

Abban az esetben, ha az Inyvtv 30.§ (3) bekezdése, az Inyvtv 50.§ (4) bekezdés második mondata, a Ket. 3.§ (2) bekezdés c), d) pontja, a Ptk. (új) 5:183 §-a nem biztosít kellő jogi háttérrel a kialakult jogi nonszensz – soha nem létező szervezet szolgalmi jogának (vezetékjog) törlésének – rendezésére, akkor kérem alkotmányossági szempontból vizsgálni az Inyvtv 29.§ előírásait. Az Inyvtv. 29.§ szerint jogok bejegyzésének és tények feljegyzésének - ha törvény másként nem rendelkezik - olyan közokirat, teljes bizonyító erejű magánokirat vagy ezeknek a közjegyző által hitelesített másolata (a továbbiakban: okirat) alapján van helye, amely a bejegyzés tárgyát képező jog vagy tény keletkezését, módosulását, illetve megszűnését igazolja, **továbbá tartalmazza a bejegyzést, feljegyzést megengedő nyilatkozatot az ingatlan-nyilvántartásban bejegyzett, vagy közbenső szerzőként bejegyezhető jogosult részéről (bejegyzési engedély). A bejegyzési engedélyt a jogosult külön, a bejegyzés alapjául szolgáló okirattal azonos alakissággal rendelkező okiratban is megadhatja.**

Kérem vizsgálni a tárgyi ügy szempontjából is, hogy a fentiekben kivastagított Inyvtv. 29.§ továbbá kezdetű rendelkezése és utolsó mondata megfelel-e az Alaptörvényben megfogalmazott tulajdonhoz való jognak, tekintettel arra, hogy ez olyan túlszabályozásnak tekinthető, mely tartalmát tekintve a megelőző szakaszba is beleérthető. Ezen szabályozás vezetett ahhoz, hogy a cégbíróság igazolása arról, hogy a szolgalom (vezetékjog) jogosultja soha nem létező szervezet, nem volt elégséges a törléshez, hiszen az nem tekinthető bejegyzést megengedő (törlő) nyilatkozatnak, és nem tekinthető a bejegyzés alapjául szolgáló okirattal azonos alakissággal rendelkező okirattal. Természetesen egy olyan bejegyzés esetében, melynek okiratai a bejegyzéskor hatályos jogszabályok közül egyiknek sem feleltek meg (hamisított iratok), annak a törléséhez lehetetlen a bejegyzéskorival azonos alakisságút ma beszerezni. Ez nonszensz.

Abban az esetben, ha az Inyvtv. 29.§ kivastagított része nem eredményezi az Alaptörvényben biztosított tulajdonhoz való jog sérelmét, továbbá a fentiekben felsorolt egyéb jogszabályi helyek sem teszik lehetővé a soha nem létező szervezet szolgalmi jogának (vezetékjog) törlését, akkor a hatályos magyar jogrendszerben nincs lehetőség ezen jogi nonszensz felszámolására, akkor az ingatlanom tulajdoni lapja valótlan tartalmú bejegyzések gyűjteményének is tekinthető. Ebben az esetben Magyarországon sérült a jogbiztonság, továbbá az ingatlan-nyilvántartás nem tekinthető közhitelesnek.

Szombathely, 2016. június 27.

Tisztelettel:

Melléklet: Beadvány a bíróságra 2016.02.24.